

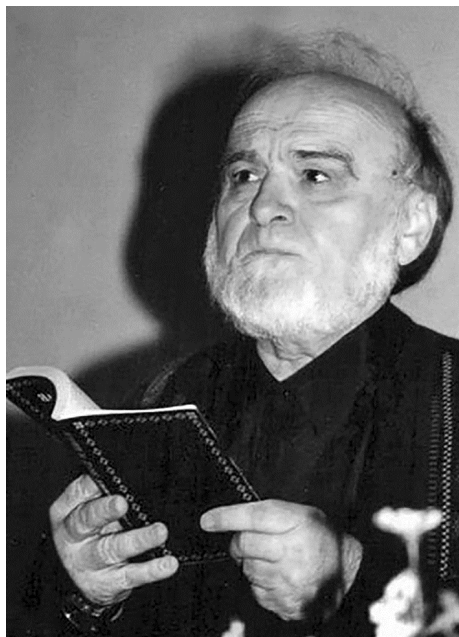
БРАНИСЛАВ ПЕТРОВИЧ

(Бранислав Петровић, 1937 – 2002) е сред силните поетически гласове в съвременната сръбска литература. Роден е в селцето Белуша до Ужице, община Ариля, и след като завършва Математическата гимназия в Чачак, се ориентира към литературата и се дипломира във Филологическия факултет на Белградския университет, специалност „Сръбски език и югославска литература“.

Работи като журналист във в. „Борба“, завежда собствена колонка в сп. „NIN“, редактор е в сп. „Хоризонти“ („Vidici“), „Сръбски литературен глас“ („Srpski književni glasnik“) и в издателска къща „Просвета“.

Автор е на стихосбирките *Мошта на речта* (Моћ говора, 1961), *Строителна площадка* (Градилиште, 1964), *О, проклета да си, улице „Риге от Фере“* (О проклета да си, улице Риге от Фере, 1970), *Предчувствие за бъдещето* (Предосећање будућности, 1973), *По следите прах* (Tragom prah, 1976), *Все по-сам* (Sve samlji, 1977), *Да видиш чуда* (Da vidiš čuda, 1990), *Жежевасион* (Жежевасион, 2004, посмъртно) и други.

За поезията си е удостоен с многобройни литературни награди: „Младост“, „Раде Драинац“, „Исидора Секулчич“, „Бранко Милкович“, „Иван Йованович-Змай“ (Змаева награда), награда за цялостно поетическо творчество „Дис“, „Десанка Максимович“ и др.

ХОД ПО МУКАМА

Ослепеће
ме творац, само да провери
слеп шта ћу испевати.
Посебну змију
гаји у змијарнику свом -
мојом је крвљу напаја.
Звер, његова
љубимица, посебно обучена
да ме што дуже раскида, не одваја се
од
чизме његове.
И љубав је творац измислио
да ме лиши наде и
спокоја.
Траве је отровне засејао по пољима
за моју убогу
трпезу.
Каква све чудеса није измислио
да ме покори!

ПИТИ ГОРКА ПИЋА

Пити горка пића змијски отров траве
у поноре срца скочити са главе.

Изједначити се с таласима воде
у име праве вечите слободе.

ХОДЕНЕ ПО МЪКИТЕ

Творецът ще ме ослепи
 само за да провери
 какво ли сляп ще пея.
 За мен в змиярника отглежда
 особена змия –
 с кръвта ми я пои.
 Любимката му хищна,
 нарочно е обучена
 дълго да ме умъртвява, не се отделя
 от
 ботуша му.
 И любов Творецът е измислил,
 за да ми отнеме и надежда,
 и покой.
 Триви отровни по полята е засял
 за моята окаяна
 трапеза.
 И какви ли чудеса не е измислил
 да ме покори!

ДА ПИЕШ ВЪЗГОРЧИВО ВИНО

Да пиеш възгорчиво вино, отрова змийска от трева.
 на бездните в сърцето да се хвърлиш презглава

Ведно да станеш ти с вълна от морската вода.
 във името на истинската вечна свобода.

KADA TE OSTAVI ONAJ KOGA VOLIŠ

Kada te ostavi onaj koga voliš.
 Kada te ostavi onaj koga voliš.
 Kada te ostavi onaj koga voliš.
 Kada te ostavi onaj koga voliš.

Prvo osetiš jedno ništa
 Prvo osetiš jedno ništa.
 Prvo osetiš jedno ništa.
 Prvo osetiš jedno ništa.

Zatim osetiš jedno ništa.
 Zatim osetiš jedno ništa.
 Zatim osetiš jedno ništa.
 Zatim osetiš jedno ništa.

Idem da prošetam.
 Gde ćeš po kiši?
 Ja volim kišu.
 Ponesi kišobran.
 Ne treba mi kišobran.
 Pa idi onda kad si luda.

I šetaš. I šetaš. I šetaš. I šetaš. I šetaš. I šetaš. I šetaš. I šetaš...
 I svi gledaju kako šetaš.
 I kisneš. I kisneš. I kisneš. I kisneš. I kisneš. I kisneš. I kisneš. I kisneš...
 I već ti je bolje.
 I ne boli te ništa.
 I ne boli te ništa.
 Samo malo... ništa.

ПОНИРЕМ НЕСМИРЕН

Понирем, несмирен, у мир вишњевог цвета.
 Ноздрве за сумпор, језик за лов.
 Власник и творац предивног света
 пашћу у таму ко мртав војник у ров.

КОГАТО ТЕ ОСТАВИ ОНЯ, КОГОТО ОБИЧАШ

Когато те остави оня, когото обичаш.
 Когато те остави оня, когото обичаш.
 Когато те остави оня, когото обичаш.
 Когато те остави оня, когото обичаш.

Първо чувстваш едно нищо.
 Първо чувстваш едно нищо.
 Първо чувстваш едно нищо.
 Първо чувстваш едно нищо.

След това чувстваш едно нищо.
 След това чувстваш едно нищо.
 След това чувстваш едно нищо.
 След това чувстваш едно нищо.

Отивам да се поразходя.
 Къде във тоя дъжд?
 Обичам да вали.
 Взemi чадър.
 Чадър не ми е нужен.
 Върви тогава, щом си толкоз луда.

И ходиш. И ходиш. И ходиш. И ходиш.
 И ходиш. И ходиш. И ходиш. И ходиш ...
 И всички гледат как се разхождаш.
 И си мокра. И си мокра. И си мокра. И си мокра.
 И си мокра. И си мокра. И си мокра. И си мокра...
 И вече ти е по-добре.
 И нищо вече не боли.
 И нищо вече не боли.
 Само малко... нищо.

ПОТЪВАМ НЕСПОКОЕН

Потъвам неспокоен сред мир от вишнев цвят.
 Със ноздрите за сяра и с език за лов.
 Владетел и творец съм аз на този дивен свят,
 ще падна както мъртвият войник във своя ров.